20 de juny: Sant Adalbert de Magdeburg, bisbe i missioner

Text de l'Evangeli (*Mt* 28,16-20): En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l, el van adorar; abans, però, havien dubtat. Jesús s'acostà i els va dir: «He rebut plena autoritat al cel i a la terra. Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món».

«Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui celebrem sant Adalbert de Magdeburg (mestre d'Adalbert de Praga). Tres eixos caracteritzaren la seva vida: renovació espiritual (monàstica), acció missionera i organització institucional de l'Església. "Home d'esperit" i "home d'acció": no hi ha organització ni evangelització sense oració. El Papa Lleó, al respecte, és contundent: «Si no estem units al Crist, del qual eix la nostra missió, tot allò que fem serà en debades».

Els Apòstols, abans de ser enviats, adoraren Jesucrist: a més de sant Mateu (cf. 28,17), ho destaquen els escrits de sant Lluc: «Vosaltres estigueu-vos a la ciutat, fins que no sigueu revestits del poder de dalt» (Lc 24,49) i, quan «rebreu la força de l'Esperit Sant (...), i em sereu testimonis (...) fins a l'extrem de la terra» (Ac 1,8).

Deu segles més tard, encara restaven llunyanes regions per a evangelitzar: fins allí arribà sant Adalbert, tot posant en joc la seva vida. Essent jove, estigué vinculat a la cancelleria de sant Bru de Colònia, germà de l'emperador Otó I el Gran, introduint-se en el cercle imperial. Això seria decisiu en el futur, ja que encara els grans projectes missioners depenien molt de l'impuls dels emperadors.

Bo i renunciant a la vida de la cort, Adalbert entrà al monestir benedictí de sant Maximí de Trèveris (958). El 961 fou consagrat bisbe i enviat a la Rus de Kíev, ja que la princesa Olga havia sol·licitat un missioner de l'Església Catòlica. Com a conseqüència de l'oposició pagana, la missió tingué un desenllaç dramàtic i Adalbert es veié forçat a retornar, posant a prova la seva humilitat i perseverança. El 966 fou promogut com abat del monestir de Wissembourg (Alsàcia) i, dos anys després, fou nomenat arquebisbe de Magdeburg.

Des d'aquesta posició, Adalbert va fer "d'arquitecte" de l'Església a l'Europa Central, exercint "l'ofici d'ensenyar" propi del sacerdoci («ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat»): promogué la base institucional per a una tasca pastoral de llarg abast, formant clergues i establint centres eclesiàstics per a rellançar l'evangelització. Els resultats no foren immediats, però el seu treball posà les bases per a la cristianització de les latituds de l'Europa de l'Est, la qual cosa el fa mereixedor del títol "Apòstol dels eslaus".

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Escolteu, eslaus, escolteu la Paraula que procedeix de Déu, la Paraula que alimenta les ànimes, la Paraula que porta al coneixement de Déu» (San Ciril, patró d'Europa)

- «Cada poble ha de fer que penetri a la pròpia cultura el missatge revelat i expressar la veritat salvífica amb el seu llenguatge propi. Això suposa un treball de "traducció" molt ardu, ja que exigeix trobar termes adequats per tornar a proposar, sense trair-la, la riquesa de la Paraula revelada» (Benet XVI)

- «El Crist envià els seus apòstols perquè «fos predicada en nom seu la conversió per a remissió dels pecats a tots els pobles» (Lc 24, 47). 'Convertiu tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant' (Mt 28,19). La missió de batejar la missió sacramental, doncs és implicada en la missió d'evangelitzar perquè el sagrament és preparat per la Paraula de Déu i per la fe que és consentiment a aquesta Paraula» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.122)